

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BRONTË, CHARLOTTE

Jane Eyre / după un roman de Charlotte Brontë. - București : Unicart, 2017
ISBN 978-606-576-541-2

821.111

Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reproducă sau introdusă într-un sistem de recuperare a datelor sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace, electronice, mecanice, prin fotocopiere, înregistrare sau altele, fără permisiunea prealabilă scrisă a editorului.

Copyright © Unicart Production S.R.L., România

Despre autor

Charlotte Brontë, scriitoare de origine engleză remarcată pentru romanul său *Jane Eyre* (1847), a fost sora scriitoarelor Anne Brontë și Emily Brontë. Cele trei surori sunt renumite pentru viața lor scurtă și tragică, aproape la fel de mult pe cât sunt cunoscute pentru romanele pe care le-au scris.

Charlotte Brontë s-a născut în anul 1816, fiind cea de a treia fiică a pastorului Patrick Brontë și a soției sale, Maria. În anul 1820, familia Brontë se mută la Haworth, iar doamna Brontë moare în anul următor.

În 1838, Charlotte părăsește școala Roe Head și, în 1839, acceptă postul de guvernantă în familia Sidgewick, pe care însă o părăsește după scurtă vreme. În 1844, Charlotte descoperă poeziile lui Emily și se hotărăște să publice o selecție de poeme aparținând tuturor celor trei surori, demers ce se va fructifica în 1846, când poeziile le vor fi publicate sub pseudonimele Currer, Ellis și Acton Bell. Charlotte finalizează *Profesorul*, roman care este respins la publicare. Cu toate acestea, în anul următor vor fi publicate *Jane Eyre*, scris de Charlotte, *La răscruce de vânturi*, scris de Emily și

Agnes Grey, scris de Anne, tot sub pseudonimele
Reverend pentru băiemani și cărtișor
Bell.

În 1854 Charlotte, care așteaptă un copil, se îmbolnăvește de pneumonie. Era o boală care s-ar fi putut trata, dar ea pare să se fi agățat de aceasta ca de o motivație pentru a ajunge la sfârșitul vieții și, după o suferință îndelungată și aspră, moare, cel mai probabil ca urmare a deshidratării.

Charlotte Brontë a scris al doilea său roman, *Jane Eyre*, în anul 1847. Cartea urmărește transformarea eroinei Jane Eyre dintr-un copil într-o Tânără femeie. Romanul a rezistat în timp în special datorită profunzimii personajelor și a intrigii pline de suspans, care l-au făcut popular printre cititori până în ziua de azi.

După un roman de Charlotte Brontë

ମୁଦ୍ରଣ

Jane Eyre

Cuprins

1. Cruzimea lui John Reed	7
2. La școala orfanilor	13
3. Helen moare	21
4. Prima slujbă a lui Jane	29
5. Sosirea domnului Rochester	35
6. Jane și domnul Rochester	43
7. Jane îl impresionează pe domnul Rochester	51
8. Scăparea din incendiu	58
9. Dragostea pentru stăpân	64
10. Pregătirile pentru primirea domnului Rochester	71
11. Domnul Rochester și domnișoara Ingram	77
12. Domnul Rochester deghizat	84
13. Rochester și rănitul	93
14. Doamna Reed moare	100
15. Cererea domnului Rochester	108
16. Reacția domnului Fairfax	115
17. Domnul Rochester are necazuri	123
18. Căsătoria	132
19. Jane pleacă de la Thornfield	138
20. Jane găsește o nouă casă	146
21. Jane primește o slujbă	153
22. Zilele liniștite ale lui Jane	159

23. Unchiul lui Jane moare.....	166
24. Cererea lui St. John către Jane	172
25. Refuzul lui Jane de a se mărita	180
26. Jane îl întâlnește pe domnul Rochester	186
27. Încheiere	194

Capitolul 1

Cruzimea lui John Reed

Nu mai puteam ieși la plimbare în acea zi. Rătăciserăm cam o oră, dimineață, prin crângul desfrunzit, dar, după cină (când nu avea companie, doamna Reed lua cina devreme), vântul rece de iarnă adusese cu el nori atât de sumbri și o ploaie atât de pătrunzătoare încât orice ieșire în aer liber era cu totul imposibilă.

Eu mă simțeam bine: niciodată nu îmi plăcuseră plimbările lungi, în special în serile reci; îmi era groază să ajung acasă în lumina firavă, cu vârfurile degetelor de la mâini și de la picioare înghețate, cu inima întristată din cauza dojenilor lui Bessie, bona copiilor, și umilită de conștiința inferiorității mele fizice față de Eliza, John și Georgiana Reed.

Mai sus pomeniții Eliza, John și Georgiana, erau adunați în jurul mamei lor în salon în timp ce ea stătea relaxată pe canapea, lângă foc, cu mult-iubitele ei odoare alături (pentru moment, nu plângeau și nu se certau) părând perfect fericită. Pe mine mă exclusese din grup spunând că regretă că trebuia să fie în situația de a mă ține la distanță, dar, până când nu va auzi din gura lui Bessie și nu

Își va da seama din propriile ei observații că mă străduiam într-adevăr și cu toată puterea să am un comportament mai sociabil și copilăros, o fire mai atractivă și binedispusă – ceva mai ușor, mai sincer și mai natural, adică – trebuie, fără doar și poate, să mă excludă de la privilegiile destinate doar copilașilor fericiți și mulțumiți.

– Ce spune Bessie că am făcut? am întrebat.

– Jane, nu-mi plac cei care pun prea multe întrebări sau găsesc nod în papură; în plus, găsesc că este ceva respingător când un copil îi ia la întrebări pe oamenii mari în acest fel. Așază-te undeva și dacă nu poți vorbi frumos, te rog să taci.

Salonul dădea într-o sufragerie în care se aflau rafturi cu cărți. M-am strecut ușor într-acolo și mi-am ales un volum, având grija ca acesta să conțină multe poze. M-am așezat pe pervazul ferestrei cu *Istoria păsărilor din Marea Britanie*, a lui Bewick. Pozele din carte reflectau aidoma simțăminte de însigurare care mă apăsau.

Apăru însă John Reed, care mă întrerupse și mă scoase afară din ascunzătoare. Avea paisprezece ani, cu patru ani mai mult decât mine, era masiv, greoi și violent. Venise acasă în vacanță de la internat. John nu avea prea multă afecțiune față de mama și surorile sale, iar pentru mine nutrea o antipatie de netăgăduit. Mă pedepsea și mă lovea nu de două-trei ori pe săptămână, nu o dată sau de

două ori pe zi, ci în continuu. Întotdeauna îmi era o frică teribilă de el și tremuram ca varga atunci când se aprobia. Au fost momente când am fost uimită de teroarea pe care mi-o inspira, fiindcă nu aveam nici un fel de apărare în fața amenințărilor lui și suferințelor provocate de el, iar doamna Reed era total surdă și oarbă în această privință.

Mama lui îl răsfăța întotdeauna și părea să nu bagă niciun pic de seamă cât de violent se purta cu mine, nici măcar atunci când o făcea în prezența ei. De data asta mă lovi și îmi spuse că nu aveam nici un drept să îi ating cărțile. Am căzut și mi-am spart capul în cantul ușii. Sângeram. Înspăimântată și plină de mânie i-am strigat că e un ucigaș. El se aprobie din nou și începu să mă tragă de păr și de umeri, în timp ce eu încercam să mă apăr cu unghiile. Doamna Reed, fetele, Bessie și Abbot, camerista, intrară și mă luară să mă încuiie în camera roșie.

Bessie și Abbot încercără să mă așeze pe un scaunel în camera roșie; m-am opus până când Bessie mă amenință că mă leagă. Femeia îmi aminti din nou că trăiam, de fapt, din mila doamnei Reed și că ar fi trebuit să mă fac utilă și plăcută ca să mă pot bucura în continuare de acel acoperiș deasupra capului. Domnișoara Abbot mă înspăimântă spunându-mi că Dumnezeu mă poate lovi cu moartea chiar în mijlocul crizelor mele și îmi

spori mai mult înfricoșarea adăugând că, dacă nu mă căiesc, un duh foarte rău ar putea coborî prin horn și m-ar putea lua cu el.

Camera roșie era o încăpere mare și frumoasă, dar în care se intra foarte rar. Era rece și tăcută fiindcă se afla departe de bucătărie și camerele copiilor. Doar servitoarea intra acolo mai des, ca să steargă praful de pe mobile. Mai intra și doamna Reed, din când în când, ca să își verifice caseta cu bijuterii ce era păstrată într-un sertar secret din şifonier. Adevăratul secret al camerei roșii era, însă, faptul că domnul Reed murise acolo cu opt ani în urmă.

Imediat ce domnișoara Abbot și Bessie plecară, am început să mă gândesc cu jale la toate nedreptățile îndreptate împotriva mea la Gateshead Hall și mă întrebam într-una de ce trebuia eu să sufărâtât. Eram sigură că frumoasa mea verișoară Georgiana, spre exemplu, nu primea câtuși de puțin același tratament aspru pe care îl primeam eu.

Apoi mi-am amintit că, înainte de moartea sa, unchiul meu, domnul Reed, o făcuse pe doamna Reed să jure că va avea grijă de mine ca de propriii ei copii. Gândul acesta, însotit de lumina dimineții care juca pe peretele roșu mă făcu să cred că în cameră se strecurase o fantomă de pe lumea cealaltă, o vedenie înfricoșătoare.

Îngrozită de frică și tipând cât puteam de tare, respect pentru oameni și carti m-am repezit la ușă și am zgâlțait cu disperare clanța. Bessie, domnișoara Abbot și doamna Reed urcară imediat să vadă ce se întâmplă. Am împlorat-o din toată inima pe doamna Reed să aibă milă de mine și să mă lase să ies, dar aceasta hotărî că totul fusese doar o încercare șmecherească de-a mea de a scăpa de pedeapsă și mă încuije din nou.

Capitolul 9

La scoala orfanilor

Plângeam și eram foarte agitată și speriată și, după un timp, probabil că am leșinat. Dimineața următoare m-am trezit întinsă pe pat în camera copiilor, cu domnul doctor Lloyd la căpătâiul meu, îngrijorat și verificând să vadă care era starea mea. După ce se încredință că mă simteam mai bine plecă, spunându-mi să am grijă de mine. Veni însă Bessie care mă întrebă dacă vreau ceva de mâncare, de băut sau dacă vreau să dorm. Eram foarte surprinsă de acest tratament binevoitor. I-am spus lui Bessie că aş vrea să dorm puțin iar ea, împreună cu domnișoara Abbot, îmi pregătiră patul în camera de alături în care m-am odihnit până a doua zi.

Ziua următoare, în jurul amiezii, eram deja îmbrăcată și mă cuibărisem înfășurată într-un sal lângă căminul din camera copiilor. Mă simțeam foarte slăbită fizic și foarte tristă, parcă eram spartă în bucăți și plângeam din nou pentru că doamna Reed și copiii nu mă întrebaseră nici unul absolut nimic despre boala mea. Bessie îmi aduse o tartă pe farfurioara pictată manual cu păuni, preferata mea, dar care, altminteri, îmi era total